

Luis M. Benavides

La iniciació al silenci
i a la pregària
dels nens i nenes

Col·lecció Emaús 92
Centre de Pastoral Litúrgica

SUMARI

Introducció	9
El camí de la pregària	11
La relació dels nens amb Déu	15
Les diferents formes de pregària	19
La pregària personal o silenciosa	20
La pregària comunitària	21
¿Les pregàries de memòria o la memòria en les pre- gàries?	25
Els salms i els nens	30
El Parenostre, la pregària predilecta de Jesús	36
El rés del rosari	38
Pregar amb els sentits.....	43
Pregar amb els ulls: saber mirar	44
Pregar amb l'oïda: saber escoltar	45
Pregar amb les mans: saber tocar	45
Pregar amb la boca: saber assaborir i saber dir	47
Pregar amb el nas: saber oïlar	48
La pregària a través del gest, del cant i del dibuix	49
El gest	49
El cant	55
El dibuix	58
La iniciació al silenci	61
El món sense silenci	61
El silenci i el misteri de Déu	62
Tipus de silenci	66

La iniciació al silenci en els nens	69
Algunes consideracions pràctiques	70
Propostes per a la iniciació al silenci amb nens	72
Un lloc per a la pregària: el “racó de pregària” o “racó de Jesús”	81
El racó de la pregària	82
Característiques del racó de pregària	83
La pregària en família	87
1. Des de la concepció fins a l’arribada del nadó a casa	88
2. Fins al caminar independent	89
3. A partir del caminar independent	92
Conclusió	99

La relació dels nens amb Déu

*“Ens heu fet, Senyor, per a vós, i el nostre cor no descansarà
fins a trobar-se en vós”*

Sant Agustí

El nen creixerà en la fe amb tres certeses adquirides i viscudes ja de petit: la grandesa de Déu, l'amor de Déu i la necessitat d'absolut de l'ésser humà.² Aquesta presa de consciència, gradual i progressiva de la seva relació amb Déu es va internalitzant a mesura que el nen va vivint experiències profundes d'encontre amb el seu Pare Déu.

La religiositat del nen haurà d'anar responent a aquests tres aspectes fonamentals, relacionats amb la idea de Déu que el nen es va formant i que són necessitats vitals per a la seva ànima de batejat i la seva psicologia.

1. La grandesa de Déu. Déu és el seu Creador

El primer tret que ha de descobrir i viure el nen a través de la pregària és la grandesa de Déu.

2 Lefebvre, X. i Perin, L. *El niño ante Dios*, Desclée de Brouwer, Bilbao 1971, p. 107-115.

Déu se li revela gran, totpoderós, creador de tot el que existeix, font de tota energia, fort (trionfa sempre), omnipresent (és a tot arreu). Déu és Senyor del cosmos, de la història, únic i diferent (el Sant), el transcendent. Déu és el més gran de tot i el crida personalment a fer-se petit, a agrair-li filialment la seva creació, a adorar-lo.

2. L'amor de Déu: Déu és el seu Pare

La grandesa de Déu està indissolublement unida a la bondat de Déu. Bondat i grandesa, amor i omnipotència no són termes contraposats, sinó idees que es reforcen i complementen.

La necessitat d'amor del nen s'haurà de veure satisfeta per un Déu que l'estima, que el vol, que en té cura, que el fa viure, el protegeix i l'acompanya sempre.

Parlarem així d'un Déu que és Amor, un Déu proper i provident, bo, que ens estima a tots i a cadascun de nosaltres. Ens invita a donar-li gràcies, a tenir confiança i a dialogar permanentment amb ell. Per això, caldrà descobrir i associar amb Déu tot el que per al nen sigui font d'alegria, bellesa, llum i goig.

3. La necessitat de l'absolut: Déu és "el seu" Déu

La necessitat d'admirar-se i de l'absolut arrenquen del seu afany de grandesa, de la seva necessitat sobrenatural de Déu, dels seu desig de transcendència.

Déu apareixerà aleshores com a la totalitat de la criatura, com un ésser que respon a les necessitats més últimes de

la seva naturalesa i de la seva vida de gràcia. Així Déu no serà mai una cosa impersonal o abstracta. Déu serà el seu Déu, qui el creà, l'elegí i l'estima personalment.

El nen s'admirarà i contemplarà el seu creador, el seu amic, el seu tot; amb la seva vida li retrà homenatge d'amor i de respecte. La pregària no serà altra cosa que el diàleg amorós entre Déu i l'home, entre dues persones que s'estimen.

La presa de consciència de la relació amb el seu Déu marca la necessitat de la pregària. Si no despertem en els nens el desig de resar la nostra catequesi perd sentit.

Si la catequesi no arriba a una autèntica pregària no hi ha autèntica catequesi. Insisteixo, la catequesi no ha de parlar tant “de” Déu sinó de parlar “amb” Déu.

¿D'on ve la pregària de l'home? Sigui quin sigui el llenguatge de la pregària (gestos i paraules), és tot l'home qui prega. Però per designar el lloc d'on brolla la pregària, les Escriptures parlen a vegades de l'ànima o de l'esperit, i més sovint del cor (més de mil vegades). És el cor qui prega. Si el cor és lluny de Déu, l'expressió de la pregària és vana.

Catecisme de l'Església Catòlica, 2562